

”Livet behöver inte vara flashigt”

När Paula Wolgers, 21 år, insjuknade i akut lymfatisk leukemi (ALL) vändes hela tillvaron uppochner. Sjukdomen förändrade henne i grunden, något som hon idag är tacksam för.

– Om jag inte varit så sjuk hade jag inte uppskattat livet på samma sätt i dag, säger hon.

Text: Gunilla Eldh Foto: Susanne Kronholm

FAST JOBB, egen lägenhet och första pojkvännen – livet leker för Paula Wolgers. Fem år efter det oväntade cancerbeskedet har hon en ny syn på tillvaron. Den tuffa sjukdomstiden skakade om henne i grunden och fick henne att ompröva allt.

– Om jag inte varit så sjuk hade jag inte uppskattat livet på samma sätt i dag. Numera känner jag enorm tacksamhet. Det är som om jag har blivit en annan person, jag pratar inte ens på samma sätt som jag gjorde förr, säger Paula Wolgers.

Behandlingen för ALL är som regel långvarig. För Paula tog det tre år att bli frisk

– Första året var jag mest på sjukhuset, sedan började behandlingen trappas ner och sista året fick jag ta tabletter hemma och var inne en gång i månaden för behandling.

Nu går hon på regelbundna kontroller och slipper porten där hon fick läkemedel intravenöst.

– Den togs bort nyligen faktiskt, det var skönt.

SEDAN ETT ÅR tillbaka är hon fast anställd som säljare på en hudvårdsbutik i köpcentrat Mall of Scandinavia i Solna, utanför Stockholm.

– Förutom att jag lärt mig att göra hudvård och ansiktsbehandlingar så har jag också lärt mig massor om sälj och psykologi. Dessutom får jag hela tiden tillfälle att träffa många människor, säger Paula Wolgers.

Annat var det under sjukdomsperioden då hon tillbringade mycket tid på egen hand medan hennes jämnåriga gick i skolan. Hon hade inte ens hunnit gå klart första året i gymnasiet när hon blev allvarligt sjuk.

Det började i mars 2019 med att hon hade hög feber och kände sig svag.

– Jag trodde att det handlade om vanlig influensa, men när jag plötsligt svimmade så fort jag stod upp så fattade vi att något var allvarligt fel, berättar hon.

PROVERNA SOM TOGS på akutmottagningen visade att hon hade akut lymfatisk leukemi (ALL). Eftersom hon var under 18 år när hon insjuknade blev hon inlagd på en barnavdelning på Karolinska universitetssjukhuset.

– Det var svårt att få kontakt med någon i min egen ålder, de få som var där höll sig mest på sina rum. Någon i personalen tipsade om Ung cancer så jag gick med där och har varit med där sedan dess, berättar hon.

Under sjukhustiden fick hon gå på cancerymmet på gamla Karolinska som egentligen är till för vuxna patienter.

– Jag började på minus, kunde inte ens sätta mig upp själv när jag låg på golvet. När jag tränar på gymmet nu tänker jag alltid tillbaka på hur det var då, för då blir det tydligt hur långt man har kommit, så det är ju kul, säger Paula Wolgers.

Att göra frukost till sig själv, att kunna gå till skolan, det var som att bestiga Mount Everest när jag var sjuk.

Paula Wolgers lyssnar ofta på musik,
läser böcker och skriver ner sina tankar.

→ **SJKDOMEN LEDDE TILL** en identitetskris som på många sätt var djupare än den som flertalet tonåringar upplever.

– Man tappar så mycket när man är sjuk. Man tappar muskler och man tappar hår och man tappar sig själv och man tappar sitt liv och man förstår inte riktigt vem man är längre, säger hon och ger ett exempel:

– Jag minns när jag skulle shoppa kläder med min mamma när jag var sjuk. Jag visste inte vad jag ville ha på mig, jag ville inte träffa någon, jag visste inte ens vem jag var. Är jag rolig? Är jag snäll? Därför betyder det väldigt mycket när man väl lär känna sig själv och börjar komma tillbaka.

Hennes mamma påminde henne nyligen om att hon trots sjukdomen alltid hade en förmåga att ha roligt med sig själv.

– Och det kan jag ju hålla med om, att man lär sig att vara sin egen bästa vän. Jag gillar att läsa och skriva. Så jag brukar sitta och lyssna på låtar, läsa böcker och skriva ner mina tankar, säger hon och skrattar lite:

Även om hon har lärt sig att trivas ensam tycker hon att det är roligare att uppleva saker tillsammans med sin pojkvän.

– Vi delar samma intresse för musik, gillar att göra spellistor och brukar gå på konserter ihop också. Livemusik är kul, det är väldigt häftigt oavsett vad det är för musik, säger hon.

UNDER SJKDOMSTIDEN MISSADE hon mycket av gymnasiet men hon fick hjälp med studierna av sina mentorer och resten läste hon senare in på komvux. När hon ser tillbaka på den tiden minns hon hur hennes syn på livet förändrades.

– I början av sjukdomen ville jag bara att livet skulle bli normalt igen, alltså exakt som det var förut – ett vanligt tonårsliv. Ja, det ville jag ju egentligen under hela perioden men så småningom fick man ju lite perspektiv på allting.

Att vara ensam om sina erfarenheter innebar en stor omställning i Paula Wolgers liv. Särskilt när hon började komma tillbaka i sina gamla kompiskretsar i skolan.

– Det var väldigt svårt för mig att prata med mina vänner när deras största problem var att det är prov i morgon eller att killen inte skriver tillbaka eller kom på festen. Samtidigt ville jag ju dela det med dem.

När hon låg på Karolinska började hon meditera och det är något som hon fortfarande älskar att göra – både när hon är ledig och efter arbetsdagens slut.

– Det började med att jag läste väldigt många böcker, upptäckte meditation och blev intresserad av andlighet, olika religioner och ja, livsfrågor.

PÅ GYMMET TRÄNAR hon gärna i grupp men yoga gör hon alltid ensam.

– Hemma eller på stretchavdelning på gym, men jag

vill vara själv. Jag vill inte gå på någon yogakurs, jag gör det för att vara ihop med min kropp, och känna tacksamhet över min kropp.

Även om yogan handlar om kroppen påverkar den också känslolivet, tycker hon.

– Den gör mig gladare och då blir man ju trevligare också. Om jag vill få bort tankar eller om jag behöver lugna mig då mediterar jag hellre. En sak som har blivit väldigt viktig för mig är snällhet. Ibland är det svårt att alltid vara snäll men det är väldigt viktigt.

Hon har också lärt sig att uppskatta små saker som hon tidigare bara tog för givet.

– Att göra frukost till sig själv, att kunna gå till skolan, det var som att bestiga Mount Everest när jag var sjuk. När jag väl klarade av de vardagsgrejerna fick de så mycket större värde. Man blir mer tacksam över att till exempel kunna ha middag tillsammans med sina vänner.

– Och det har väl lite med livskvalitet att göra, att man inser att livet inte behöver vara flashigt. Livet är gott och väl tillräckligt och värdefullt som det är, säger Paula.

Samtidigt är hon öppen för äventyr och har särskilt ett mål som hon vill uppnå.

– Jag lovade mig själv var att jag ska vara med om allt. Nu jobbar jag för att kunna resa sedan, helst till Sydamerika och Afrika. ■

På gymmet tränar Paula Wolgers gärna i grupp men yoga gör hon alltid ensam.

